

תפ"ח 61742/03/17 - המאשימה: מדינת ישראל נגד הנאשם: פלוני

בית המשפט המחוזי בנצרת

תפ"ח 61742-03-17 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

כב' סגנית הנשיא אסתר הלמן, אב"ד

כב' השופטת יפעת שטרית

כב' השופט סאב דבור

המאשימה: מדינת ישראל

הנאשם: פלוני (עציר)

נוכחים :

מטעם המאשימה : עו"ד יעל כ"ץ

מטעם הנאשם : עו"ד שלמה אלכביר, מהסניגוריה הציבורית

גזר דין

השופט סאב דבור

1. עניין לנו בכתב אישום המגולל סיפורה של קטינה (המתלוננת) אשר נפלה קורבן למעשים מגונים, לצד עבירות נוספות, אותם ביצע בה הנאשם - אביה החורג של הקטינה, כאשר מעשיו אלו נפרשו על פני תקופה של כארבע שנים, מאז היותה של המתלוננת בת 11 שנים.

הנאשם כפר במיוחס לו. לאחר שמיעת ראיות מטעם שני הצדדים, ניתנה הכרעת דין מיום 08.2.18, מכוחה הורשע הנאשם בכל העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום, מלבד עבירה אחת, היא העבירה של הטרדה מינית לפי החוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח - 1998 (להלן: "**החוק למניעת הטרדה מינית**"), ממנה הוא זוכה.

עובדות כתב האישום

2. בהתאם לכתב האישום, יוחסו לנאשם מעשי עבירה שעניינם: **מעשה מגונה בנסיבות אינוס במשפחה**.

עמוד 1

(מקרים רבים מאוד), עבירה לפי סעיפים 351(ג)(2) + 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **הדחה בחקירה בנסיבות מחמירות**, עבירה לפי סעיף 245(ב) לחוק העונשין; **איומים**, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין; **תקיפה בנסיבות מחמירות** (מספר מקרים), עבירה לפי סעיפים 379 + 382(ב)(2) לחוק העונשין וכן, עבירה של **הטרדה מינית**, עבירה לפי סעיפים 3(א)(3) + 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית.

3. כעולה מעובדות כתב האישום, X הינה קטינה ילידת 2002 (להלן: "**המתלוננת**"). במהלך התקופה, עובר לחודש פברואר 2013, נרקם קשר בין הנאשם לאמה של המתלוננת (להלן: "**האם**") והם הפכו לבני זוג כמשמעות הביטוי בחוק. במהלך חודש פברואר 2013 עבר הנאשם להתגורר עם האם והמתלוננת בדירתן בעיר ... (להלן: "**הבית הישן**"). ביום xx.xx.2013 נישא הנאשם לאם. בראשית חודש אפריל 2016 עברו המתלוננת, אמה והנאשם להתגורר בבית קרקע, סמוך לביתם הישן, ברחוב ... (להלן: "**הבית החדש**").

4. בסוף חודש פברואר 2013, עת הייתה המתלוננת בכיתה ה', כשבועיים לאחר שעבר הנאשם להתגורר עם המתלוננת ואמה, נכנס הנאשם בשעות הלילה לחדרה של המתלוננת בבית הישן. אותה עת, ישנה המתלוננת במיטתה. הנאשם ניגש אל המתלוננת, לחש את שמה פעמיים ואז הכניס את ידו מתחת לחולצתה ונגע בחזה; זאת ללא הסכמתה ולשם גירוי וסיפוקו המיני. המתלוננת החלה לזוז במיטתה ואז יצא הנאשם את החדר.

5. מאז ועד למעצרו, במהלך השנים 2013-2017, נהג הנאשם להיכנס לחדרה של המתלוננת, בתדירות משתנה, בשעות הלילה, להרים את השמיכה בה התכסתה, לגעת בגופה, בחזה ובאיבר מינה, מתחת לבגדיה, תוך שהוא פותח את כפתורי הפיג'מה אותה לבשה, או מפשיל את חזייתה ומכנסיה; הכל ללא הסכמתה ולשם גירוי וסיפוקו המיני. נגיעותיו של הנאשם בגוף המתלוננת העירו אותה מתרדמתה והיא החלה לנוע ואז היה הנאשם עוזב את חדרה. לעיתים, לאחר שהתעוררה, הייתה המתלוננת צועקת על הנאשם כי יצא מחדרה. במקרים אלה, הסביר הנאשם את הימצאותו בחדרה, בתירוצים שונים.

6. ככל שהתבגרה המתלוננת, תכפו ביקוריו הליליים של הנאשם בחדרה ובמהלך השנתיים האחרונות נכנס הנאשם לחדרה כמעט מידי ערב ונגע בגופה, ללא הסכמתה, לשם גירוי וסיפוקו המיני. לעיתים, אף נכנס הנאשם מספר פעמים בלילה אחד.

7. באחד המקרים המתוארים לעיל, המועד המדויק אינו ידוע למאשימה, התעוררה המתלוננת בבהלה, בשל נגיעותיו של הנאשם בגופה, והדפה אותו ממנה, תוך שהיא מורה לו לצאת מן החדר. בתגובה, הכה הנאשם את המתלוננת באגרופו, ברגלה.

8. ביום 6.3.17 בשעות הלילה, נכנס הנאשם לחדרה של המתלוננת, פתח את כל כפתורי חולצת

הפיג'מה שלבשה, ונגע בחזה. המתלוננת התעוררה, החלה לזוז ואז עזב אותה הנאשם ויצא מן החדר.

9. בשל מעשיו המתוארים לעיל של הנאשם, רכשה המתלוננת מנעולים לדלת וביקשה מהנאשם להתקינם על דלת חדרה. הנאשם התקין את אחד המנעולים על צידה החיצוני של הדלת. אולם, הוא נמנע מלהתקין את המנעול השני בצידה הפנימי של הדלת (כך שניתן יהיה לנעול את החדר מבפנים).

10. בשל מעשיו של הנאשם, כפי המתואר לעיל, נהגה המתלוננת לישון פעמים רבות למרגלות מיטתה של אמה, בשק שינה; זאת מתוך תקווה שהנאשם ימנע מלגעת בגופה בנסיבות אלה.

11. במהלך שנת 2014, עת הייתה המתלוננת בכיתה ו', מועד מדויק אינו ידוע למאשימה, נכנסה המתלוננת למקלחת בבית הישן, התיישבה על רצפת המקלחת וגילחה את רגליה, כשהיא עירומה. הנאשם ניגש לדלת המקלחת, בה קבוע חלון קטן בחלקה התחתון, כרע על ברכיו והציץ אל תוך המקלחת, במטרה לחזות בגופה העירום של המתלוננת, בניגוד לרצונה ולשם גירוי וסיפוקו המיני. המתלוננת, אשר הבחינה בנאשם מציץ מעבר לחלון התחתון הקטן, התעטפה מיד במגבת וצעקה לאמה; אז, חדל הנאשם ממעשיו. האם ניגשה אל המתלוננת, הרגיעה אותה ואמרה לה שהיא זו שעברה סמוך לדלת המקלחת וכי "אף אחד לא יציץ" לה. המתלוננת חזרה למקלחת והסירה מעליה את המגבת בה התעטפה. הנאשם ניגש שוב לדלת המקלחת, כרע על ארבע, הציץ שוב פנימה וחיך. נוכח זאת, נטלה המתלוננת סמרטוט ואטמה את פתח החלון הממוקם בדלת המקלחת.

12. יומיים לאחר האירוע המתואר בסעיף הקודם, ניגש הנאשם למתלוננת, אמר לה, כי ראה אותה מאוננת במקלחת ואיים עליה, כי אם לא תציית לו, יספר על כך לאמה. המתלוננת אמרה, כי כלל לא אוננה וכי הוא מוזמן לספר למי שהוא רוצה. בהמשך, מימש הנאשם את איומיו וסיפר לאם, כי ראה את המתלוננת מאוננת במקלחת.

13. במהלך שנת 2016, עת הייתה המתלוננת בכיתה ח', ניגש הנאשם אל המתלוננת, נתן לה מטבע של 10 ₪ (להלן: "**המטבע**") ואמר לה, כי אם תסכים לעשות מסאז' לו ולחבר שלו, ייתן לה 100 ₪. המתלוננת, אשר חיפשה הוכחה בדבר מעשיו של הנאשם, בכדי להציגה בפני אמה, נטלה מהנאשם את המטבע ואמרה לו כי תחשוב על כך. בהמשך אותו ערב, בשעות הלילה, איים הנאשם על המתלוננת, כי אם תספר אודות הצעתו לאיש - יהרוג אותה; זאת במטרה להניא אותה מלמסור הודעה במשטרה אודות המעשים, בדרך של איומים והפחדה.

14. למחרת היום, ניגשה המתלוננת לאמה, מסרה לה את המטבע וסיפרה לה אודות הצעתו של הנאשם. בתגובה, אמרה האם למתלוננת, כי תטפל בעניין ותשוחח עם הנאשם. בהמשך, אמרה גם המתלוננת עצמה לנאשם, כי היא לא מוכנה לעשות מסאז' לאיש.

15. במהלך שנת 2016, מועד מדיוק אינו ידוע למאשימה, שלחה המתלוננת לאמה תמונות שלה בעירום. הנאשם, אשר ראה את התמונות, העבירן למכשיר הטלפון הנייד שלו ושלח למתלוננת הודעה בה הוא איים עליה, כי אם לא תציית לו, ישלח את התמונות לחברים שלה, כינה אותה "זונה" ואמר לה: "תראי מה את מצלמת". המתלוננת השיבה, כי אם יממש את איומיו, תגיש נגדו תלונה במשטרה, ובהמשך אף סיפרה אודות איומיו לאמה, אשר אמרה כי תטפל בעניין ותשוחח עם הנאשם.

16. במהלך שנת 2016, מועד מדיוק אינו ידוע למאשימה, שהו המתלוננת, אמה והנאשם במטבח הבית החדש. בין הנאשם למתלוננת התגלע ויכוח, במהלכו זרק הנאשם על המתלוננת כותש שום, אשר פגע בראשה.

17. במהלך השנה שקדמה להגשת כתב האישום, ולאחר שהנאשם, המתלוננת ואמה עברו לבית החדש, המועדים המדויקים אינם ידועים למאשימה, הציץ הנאשם במספר הזדמנויות על המתלוננת, בשעה שהתקלחה, וזאת דרך חלון המקלחת; הכל בניגוד לרצונה ולשם גירוי וסיפוקו המיני. משהבחינה בכך, החלה המתלוננת לאטום את החלון בעזרת מגבת בשעה שהתקלחה.

18. במהלך השנה שקדמה להגשת כתב האישום, ולאחר שהנאשם, המתלוננת והאם עברו לבית החדש, מועדים מדויקים אינם ידועים למאשימה, חזרה המתלוננת מטיול שנתי ותכננה להיכנס לישון. הנאשם דרש מהמתלוננת להביא דבר מה מהבית הישן, אך המתלוננת סירבה, אמרה, כי היא עייפה ונכנסה למיטתה. נוכח סירובה לשעות למבוקשו, התרגז הנאשם, תקף את המתלוננת, זרק אותה ממיטתה ומחץ אותה בין המיטה לארון.

19. במעשיו האמורים לעיל, ביצע הנאשם, במקרים רבים מאוד, בין השנים 2013 - 2017, מעשים מגונים במתלוננת, אשר טרם מלאו לה 16 שנים, וזאת לשם גירוי, סיפוק וביזוי מיניים, בניגוד לרצונה ושלא בהסכמתה החופשית. כן, ניסה הנאשם להניע את המתלוננת שלא תמסור הודעה בחקירה ע"פ דין בדרך של איומים והפחדה. בנוסף, תקף הנאשם במספר מקרים, את המתלוננת שהינה קטינה, עליה הוא אחראי, בנסיבות מחמירות ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה ובשמה הטוב, בכוונה להפחידה. כמו כן, על פי כתב האישום, בכך גם הטריד הנאשם מינית את המתלוננת בכך שהציע לה הצעות חוזרות בעלות אופי מיני, כאשר המתלוננת הראתה לו, כי אינה מעוניינת בהצעות אלו, עבירה ממנה זוכה, כאמור, הנאשם.

התנהלות ההליכים בתיק

20. כאמור, הנאשם כפר בעובדות כתב האישום. בתום הליך של שמיעת עדים וניהול הוכחות, ובכלל זה שמיעת עדותה של המתלוננת עצמה, הורשע הנאשם, בכל העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום, מלבד עבירה אחת, היא העבירה של הטרדה מינית.

בהמשך, המשך הדיון נדחה לטיעונים לעונש ולקבלת תסקיר נפגעת העבירה.

טיעוני המאשימה לעונש

21. המאשימה הגישה טיעון בכתב וזה סומן עת/1. כן, הגישה את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (עת/2). בנוסף, הגישה טבלת פסיקה רלבנטית (עת/3). במסגרת טיעוניה, ביקשה המאשימה לשפוך אור על חומרת המעשים, במיוחד שעה שמדובר במתלוננת קטינה אשר הייתה חשופה, משך שנים, למעלליו של הנאשם - אביה החורג. תחת לשמש לה כעזר, ביצע בה הנאשם מעשים מגונים ומעשי עבירה אחרים, כמפורט לעיל, פגע בנפשה הרכה והותירה כאובה וחלשה, כאשר היא עומדת לבדה, אל מול צוק העיתים. נוכח עמדת אמה של המתלוננת, אשר עמדה לצדו של בן זוגה (הנאשם), נותרה המתלוננת, דה פקטו, לבד, ללא גיבוי אף מאמה, מקור הישועה היחיד אליו לטשה את עיניה.
22. המאשימה ביקשה להדגיש את הנזקים שנגרמו למתלוננת, הן הנפשיים והן הרגשיים והחברתיים. הוסף לכך, המתלוננת איבדה גם את תחושת הביטחון האישי, במיוחד שעה שהעבירות בוצעו בהיותה קטינה, בתוך בית הוריה, שאמור לשמש לה כמבצר בו קיימת אווירה של שלום ובטחון.
23. לגישת המאשימה, המתלוננת נאלצה להעיד בבית המשפט, למסור את גרסתה, לענות על שאלות שהופנו אליה וברי, כי הדבר לא הטיב עמה, נוכח רגישות הסיטואציה אליה נקלעה, מורכבות היחסים בתוך משפחתה, גילה הרך והמאפיינים של ההליך המשפטי ואופי החקירה הנגדית. יודגש, כי, בעבר, המתלוננת נאלצה לעזוב את ביתה, בעקבות אותה מסכת לחצים בה הייתה שרויה.
24. באשר למתחם העונש ההולם, המאשימה ביקשה להתייחס למכלול עבירות המין, ובצדן עבירות ההדחה בחקירה בנסיבות מחמירות והאיומים, כאל אירוע אחד מתמשך וטענה ביחס אליהן למתחם עונש הנע בין 9 - 13 שנות מאסר בפועל ועונשים נלווים. לעומת זאת, עבירות התקיפה הפיזית מהוות אירוע נפרד במהותו ועל כן, בהקשר זה, המאשימה עתרה לקביעת מתחם נפרד אשר ינוע בין 3 - 6 שנות מאסר ועונשים נלווים. נוכח חומרת המעשים והשילוב הקיים בין מעשי אלימות מינית למעשי אלימות פיזית, ביקשה המאשימה לצבור את המתחמים זה לזה.
25. לצורך קביעת מתחמי העונש, פסעה המאשימה במתווה של תיקון 113 לחוק העונשין, בחנה את הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, את מדיניות הענישה הנוהגת, את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובכלל זה - חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות, הנזק שנגרם מביצוען, הסיבות שהביאוהו לביצוע העבירות וניצולו לרעה את יחסיו עם נפגעת העבירה.
26. כפי טיעוני המאשימה, בבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, אין בפועל כל נסיבה מקלה שניתן לזקוף לזכותו של הנאשם, כך למשל: לנאשם עבר פלילי מכביד והוא אף ריצה בעבר מאסרים

רבים, תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בן חמישה חודשים אשר לא הרתיעו מביצוע מעשיו, הוא בחר לנהל את משפטו עד תום ולא הביע חרטה כלשהי על מעשיו, לא הפגין אמפטיה כלפי נפגעת העבירה ובעניינו לא קיים אפיק שיקומי כלשהו. מלבד זאת, הנאשם אינו מודע לחומרת מעשיו, לא מבין את הפסול שבהם ו/או את עצמת הנזק שנגרם למתלוננת, לא עשה כל מאמץ לחזור למוטב ו/או לכפר על מעשיו החמורים.

27. המאשימה ביקשה לחדד, דווקא בנסיבות האופפות את המקרה דכאן, את המשקל הרב שיש להעניק לשיקול של הרתעת הרבים בציינה, כי בעבירות נשוא כתב האישום כאן, הוא חשוב כפליים.

28. לגישת המאשימה, כפי העולה מתסקיר נפגעת העבירה, המתלוננת אינה מונעת מתוך רצון להסב נזק לנאשם. כל רצונה כעת מתמקד באגירת כוחות למען עתיד טוב יותר וגיוס לצבא. מכאן, השמתו של הנאשם מאחורי סורג ובריא לתקופה קצובה עד להשלמת הליך הגיוס, תסייע למתלוננת לפלס את דרכה במתווה הראוי, ללא הצבת מכשולים בדרך זו. יודגש, כי המאשימה עתרה להשתת עונש מאסר ארוך, אף הרבה מעבר לתקופה הנחוצה להשלמת הליך הגיוס של המתלוננת.

29. המאשימה הפנתה לפסיקה רלבנטית, כך לדוגמא, במסגרת ע"פ 2669/02, שם, אישר בית המשפט העליון עונש של 12 שנות מאסר ביחס לנאשם ללא עבר פלילי, שביצע מעשים מגונים בבתו שהייתה בגילאים דומים לגיל של המתלוננת כאן, במשך תקופה של 3 שנים.

30. מכאן, סבורה המאשימה, כי יש למקם את עונשו של הנאשם בחלקו העליון של מתחם העונש ההולם ומשכך, ביקשה להשית עליו עונש של מאסר בפועל בהתאם, שיהיה ארוך ומרתיע, מאסר על תנאי משמעותי ומרתיע, קנס ופיצוי משמעותי.

31. עוד, עתרה המאשימה להפעיל את המאסר על תנאי המרחף מעל ראשו של הנאשם (הוגש וסומן עת/4, עותק מגזר הדין בתיק בו הוטל התנאי) במצטבר לעונש המאסר שיוטל.

טיעוני הנאשם לעונש

32. במסגרת טיעוניה, ציינה ההגנה, כי המאשימה נתפסה לכלל טעות עת התמקדה בעיקר בתקופה הארוכה בה בוצעו המעשים נשוא כתב האישום, כאשר, לדידה, המתלוננת, גם אמה וגם מרבית עדות התביעה שהעידו כאן, הן אלו שתרמו להתמשכות הזמן. במידה ומי מהן הייתה חפצה להפסיק ו/או לעצור את המעשים (כפי שהמתלוננת עצמה ידעה לעצור את המעשים בתחילת שנת 2017) יכולה הייתה לעשות זאת עוד קודם לכן.

33. הסניגור ציין עוד, כי את התרומה העיקרית באשר לאי מניעת המשכם של המעשים ניתן לזקוף דווקא לחובת האם והדבר עולה גם מתסקיר נפגעת העבירה, גם מהכרעת הדין וגם מסיכומי טענות המאשימה. כפי הנטען, למעשה, האם הייתה שותפה מלאה ביחס למעשים בהם הורשע הנאשם, גם בשים לב לעובדת היותה אדישה לתלונות בתה, שעה שמעשי-העבירה התרחשו בביתה ותחת כנפיה. ההגנה הוסיפה, שאלה ותהתה - אך מעניין הוא, מדוע כנגד האם לא ננקט הליך פלילי כלשהו!
34. ב"כ הנאשם, לא הקל ראש באירועים בהם הורשע מרשו, יחד עם זאת, טען שהאירועים הנ"ל נמצאים, מבחינת חומרתם, ברף התחתון של החומרה.
35. בהתייחס לפסיקה אליה הפנתה המאשימה, ביקשה ההגנה לאבחן אותם מקרים מהמקרה העומד בפתחנו שכן, במסגרת אותם מקרים שם דובר בעבירות מין חמורות אשר כללו חיכוך איברי מין, מה שלא קיים בענייננו. כך למשל - בע"פ 2669/02, המדובר היה בילדה בכיתה ג' אשר נפלה קורבן לעבירות מין חמורות, שכללו חיכוך איבר מין וכך ביחס לשאר התיקים אליהם הפנתה המאשימה.
36. במקרה עסקינן, המעשים המיוחסים לנאשם נמצאים ברף התחתון מבחינת מדרג החומרה. עניין לנו בנגיעות בגופה של המתלוננת (ולא מעבר לכך) ובשני מקרים של הצצה למקלחת. גם שאר האירועים, במיוחד אלו שעניינם אלימות פיזית (האירוע נשוא כותש השום ואקט התקיפה במיטה), גם הם נמצאים ברף התחתון של החומרה, ועובדה היא שלא הצריכו טיפול רפואי.
37. במסגרת טיעוניו, לא פסח הסניגור על עמדת המתלוננת. לטענתו, החשש של המתלוננת נוגע אך למפגש עם הנאשם, כל עוד המתלוננת חיה בבית אמה, עד לגיוסה לצבא. הסניגור ביקש לתת משקל לעמדה זו ולגזור על הנאשם עונש במידת הרחמים.
38. הנאשם עצמו אמר את דברו בפנינו, כאשר נותר הוא דבק בגרסתו לפיה, הוא לא ביצע את המעשים המיוחסים לו. למותר לציין, כי דבריו לא לימדו על אמפטיה או הפנמת האיסור שבמעשיו. כן, לא שמענו מפיו חרטה או מודעות, ולו שולית, באשר לחומרת מעשיו.

תסקיר נפגעת עבירה

39. תסקיר נפגעת עבירה הונח על שולחנו וזה גולל סיפורה של המתלוננת, יחסה לאירועים נשוא כתב האישום, יחסיה עם אמה ומעורבות האם בחייה, הקשיים אשר ניצבו בדרכה ונסיבותיה האישיות של המתלוננת. היא שיתפה בקשיים אשר ניצבו בדרכה, תחושותיה, היחס של אמה הן כלפיה והן באשר לאירועים שהמתלוננת חוותה. המתלוננת לא פסחה על התנהלות הנאשם ויחסו כלפיה. מפאת צנעת הפרט, לא נפרט את כל אשר הובא במסגרתו של התסקיר. יחד עם זאת, למען הבהירות, יודגש, כי, ענין לנו במתלוננת אשר עברה מסכת קשה של אירועים, שהסבו לה נזק עצום. על אף הרוחות העזות

אשר נישבו בסביבתה הקרה, נותרה המתלוננת כעץ בודד ששורשיו החזקים מכים עמוק באדמה וממאנים להניח לה ו/או להיתלש ממנה.

40. ער אני ליחסה של המתלוננת להליך הפלילי ולעונש שהיא עצמה מצפה, כי יוטל על הנאשם. ניכר, כי החוויה שהינה תוצר העדתה של המתלוננת בבית המשפט וכן את תחושותיה הקשות שהן תולדה להליך הפלילי אשר הציף את ההתרחשויות מושא כתב האישום מחדש, ליוו וימשיכו ללוות את המתלוננת לאורך זמן. ביחס לעונש, ציינה המתלוננת, כי הדבר אינו עומד בראש מעייניה. כל שחשוב לה, זה להשית על הנאשם עונש של מאסר עד ליום גיוסה לצה"ל; או אז, היא אמורה לעזוב את בית אמה. המתלוננת ציינה עוד, את חששותיה מהנאשם עם שחרורו ממאסר.

41. בפרק הסיכום בתסקיר צוין, כי ענין לנו בנערה מרשימה ומיוחדת, אשר נפגעה קשות על ידי אדם אשר שימש לה כאב וניצל את חיפוש אחר חום, קרבה והורות מיטיבה. למרות כוחותיה הרבים והמוערכים, נערה זו נפגעה פגיעה קשה ביותר, סובלת מהשלכותיה, חשה שונה מבנות גילה והתבגרה טרם זמנה. למרות היותה בעלת כוחות, עדיין המתלוננת צריכה להתמודד עם השלכות הפגיעה הקשה על חייה.

דין והכרעה

השלב הראשון - עבירה אחת או ריבוי עבירות

42. דינו של הנאשם ייגזר בהתאם למתווה כפי שזה נקבע בתיקון 113 לחוק העונשין. טרם נדוש ונתייחס למתחם העונש ההולם, יש לקבוע אם עניין לנו באירוע אחד או יותר, זאת מכוח האמור בסעיף 40ג לחוק העונשין הקובע בזו הלשון:

"(א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשין או הצטברותם."

ראו בהקשר זה גם, ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל (5.8.2013)

43. מהשתלשלות העניינים כפי המתואר בכתב האישום, ניתן יהא לקבוע, כי המדובר באירוע אחד מתמשך שכן, על אף שמדובר בשורה של מעשים אשר נפרסו על פני תקופה ארוכה, עדיין המדובר במקרים

הקשורים בטבורם לאותו מרקם עובדתי, אותה מערכת יחסים ואותם צדדים כך שניתן להשקיף על מכלול האירועים כאירוע אחד מתמשך. הדברים אמורים ביחס לכל העבירות אשר יוחסו לנאשם ובכלל זה העבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, שעה שאלו בוצעו על רקע אותן הנסיבות, אותם צדדים, אותה סביבה, תחת אותה קורת גג ואותה מערכת יחסים.

השלב הבא הוא - קביעת מתחם העונש ההולם

44. אין ספק, כי עניין לנו בעבירות חמורות ביותר ועל כך אין צורך להכביר במילים. בתי המשפט על מגוון ערכאותיהם התייחסו, בשורה של פסקי דין, לחומרתן של העבירות ולצורך בהחמרה בעונשים המוטלים לצידן. בע"פ 1170/15 פלוני נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 11.1.16), שם פסקה 20, נפסק כי:

"העבירות בהן הורשע המערער הן עבירות חמורות ביותר ומחייבות תגובה עונשית מחמירה. בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה היתרה הגלומה בעבירות מין בקטינים, המבוצעות בידי בן משפחה - מדובר בעבירות המבוצעות תוך ניצול לרעה של הקרבה הפיזית והנפשית ושל האמון השורר באופן טבעי במסגרת התא המשפחתי (ראו לאחרונה: ע"פ 7661/14 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (4.1.2016)). בפסיקה נקבע כי בגזירת דינו של אדם המורשע בעבירות מין בקטינים בכלל, ובעבירות מין בקטינים בני משפחה בפרט, יש לבכר את שיקולי הגמול וההרתעה על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם, על מנת לבטא את סלידת החברה מהמעשים ולהוסיף את מבצעה (ראו: ע"פ 4583/13 ס' נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 60 (21.9.2015); ע"פ 3283/13 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 32 (12.11.2014); ע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 35 (5.6.2013)). עם זאת, יש לזכור כי קיימת קשת רחבה של עבירות מין במשפחה, אשר שונות אלה מאלה בנסיבותיהן - ומדיניות הענישה תלויה בנסיבות הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה..."

ראה גם ע"פ 10068/16 פלוני נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 09.1.18), שם נפסק בזו הלשון:

"....אין צורך להרחיב על אודות החומרה הרבה הכרוכה בביצוע עבירות מין, לא כל שכן כאשר הן מבוצעות נגד קטינים תוך ניצול תמימותם (ראו למשל: ע"פ 1288/17 מדינת ישראל נ' שנהר [פורסם בנבו] (3.10.2017); ע"פ 6357/11 ברברמן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.6.2013); ע"פ 10139/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.4.2010)). חומרת העבירות מתעצמת שעה שהן נעשות על ידי בני משפחתו או על ידי קרוביו של הקטין, בהם הוא נותן את אמונו ומבטחו. בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך כי העונש על עבירות מעין אלו ישקף נכוחה את שאט הנפש של החברה כלפיהן,

ואת ההגנה הנדרשת על הערכים המוגנים הקשורים בביטחונם של קטינים, זכותם לאוטונומיה על גופם וזכותם לשלמות גופם ונפשם (ע"פ 8805/15 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.4.2017); ע"פ 4360/15 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.3.2017)).

בל נשכח כי בענייננו, לצדן של עבירות המין, ביצע הנאשם גם עבירות של - איומים ושל תקיפה בנסיבות מחמירות (מספר מקרים). אין צורך להכביר במילים על אודות חומרתן של עבירות אלו ועל הצורך בנקיטה ביד קשה כנגד מבצעה במגמה להביא לביעורה של תופעה זו מהשורש. לא אחת חזרו בתי המשפט והדגישו את הצורך להילחם בתופעת האלימות במשפחה, וזאת באמצעות מדיניות ענישה מחמירה. ראה לדוגמה ע"פ 9192/11 שמעון אדרי נ' מדינת ישראל (מיום 19/04/12), מפי כב' השופט ג'ובראן אשר שב וציטט את האמור בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11.10.07):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי..."

45. הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות על ידי הנאשם הוא ביטחונה של המתלוננת וזכותה לאוטונומיה על גופה, כמו גם זכותה לכבוד ולשלמות גופה ונפשה. לא אחת נקבע, כי עבירות אלו פוגעות בערכים המוגנים של כבוד האדם, פוגעות בערך המשפחה והביטחון בחיק המשפחה. הדברים אמורים ביתר שאת כאשר העבירות מתבצעות בתוך התא המשפחתי שכן, הפגיעה אינה מצטמצמת אך לנפגע הישיר כי אם יש לה השלכות הרסניות על המרקם המשפחתי כולו. להמחשת חומרת עבירת המין המבוצעת כלפי קטין על ידי בן משפחה, ראו דברים שנאמרו בע"פ 150/09 פלוני נ' מדינת ישראל (6.5.2010):

"מעשיו של המערער חמורים ביותר ומעוררים שאט נפש וסלידה עמוקה. במשך שנים ובהזדמנויות רבות הוא ביצע באחייניתו את זממו, ובתוך כך פצע את נפשה והותיר בה צלקות לעולמי עד. במקום להגן עליה ולחנך אותה לדרך ארץ, הוא הפך אותה לכלי למען מימוש דחפיו המיניים. .. עוצמת הפגיעה אף מוגברת בהשוואה לפגיעה מינית אחרת, דווקא בשל חווית הבגידה מצד האדם הקרוב והנוכח ביותר בחייה של הילדה הנפגעת....."

46. הנה כי כן, מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה חמורה וקשה ביותר. בהינתן נסיבות האירועים דכאן,

תדירות ביצוע העבירות, התקופה הארוכה במהלכה בוצעו, גילה של הקטינה והעובדה כי העבירות בוצעו על ידי אביה החורג בו תלתה את אימונה ותקוותיה וביקשה לראות בו את הדמות של "האבא" המיוחלת, ובהינתן היחס לו זכתה מאמה, אין ספק כי מדובר בפגיעה חמורה ועמוקה בערכים המוגנים.

47. מדיניות הענישה הנוהגת;

א. בע"פ 1170/15 **פלוני נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 11.1.16) (המוזכר לעיל, אליו הפנתה המאשימה גם בטיעוניה) נידון ערעור על גזר דין, במסגרתו הושת על המערער [בעקבות הרשעתו על פי הודאתו בביצוע עבירות מין בביתו הקטינה - {עבירות של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים בידי בן משפחה, לפי סעיף 351(ג)(1) לחוק העונשין (ריבוי עבירות); מעשה מגונה בקטינה בידי בן משפחה, לפי סעיף 351(ג)(3) לחוק העונשין (ריבוי עבירות) וכן, בעבירות אלימות במשפחה} - **עונש בן 5 שנות מאסר בפועל**, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 100,000 ₪. בית המשפט העליון דחה את הערעור.

באותו עניין, ביחס לעבירות המין בבית הקטינה, בית המשפט המחוזי קבע מתחם **עונש הנע בין שלוש וחצי שנים לשבע שנות מאסר**, לצד עונשים נוספים. כאמור, בית המשפט העליון לא מצא לנכון התערב בקביעת המתחם.

באותו מקרה, בדומה למקרה העומד בפנינו, המדובר היה במספר אירועים (ברף החומרה הדומה לענייננו ומעט חמור יותר), אשר התפרסו על פני תקופה ממושכת. לצד זאת, לנאשם שם, יוחסו עבירות נוספות של אלימות במשפחה. ועוד, לזכותו של הנאשם שם, זקף בית המשפט את העובדה, כי אין לחובתו עבר פלילי קודם, העובדה כי הודה במיוחס לו, הביע חרטה ובכך נמנע הסבל הכרוך בהליך העדת המתלוננת בבית המשפט. הוסף לכך, שם, הנאשם השתלב בהליך טיפולי שיקומי ובעניינו הוגשה המלצה חיובית מטעם שירות המבחן. כאמור, השיקולים לקולה (כפי שנלקחו בחשבון שם), אינם קיימים במקרה עסקינן.

ב. ע"פ 10068/16 **פלוני נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 09.1.18) (המוזכר לעיל); שם, דחה בית המשפט העליון ערעור אשר הוגש על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בתיק תפ"ח 19239-10-15 - **מדינת ישראל נגד פלוני**. הערעור הוגש הן ביחס לקנס והן באשר למאסר בפועל בן שנה אחת שנגזר על המערער בגין עבירות מין כלפי קטין במשפחה. נפסק כי, אין זה מקרה יוצא דופן המצדיק את התערבות ערכאת הערעור, ונדחו טענות המערער ביחס למתחם העונש שנקבע **בין שנה ל-3 שנות מאסר בפועל**, שאינו סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דומות.

המערער, בן 78, הורשע בבימ"ש המחוזי בשתי עבירות של מעשים מגונים בקטין בנסיבות אינוס בידי אחראי על חסר ישע ובן משפחה. המעשים בוצעו כלפי קטין בן 8, שהמערער היה נשוי לסבתו. על המערער נגזר עונש מאסר בפועל בן 12 חודשים, מאסר על תנאי ותשלום פיצוי למתלונן בסך 100,000 ₪.

ג. ע"פ 337/13 פלוני נגד מדינת ישראל (9.9.13); ערעור וערעור שכנגד על פסק דינו של ביהמ"ש המחוזי בחיפה, במסגרתו הורשע המערער בריבוי עבירות של ביצוע מעשה מגונה באחת מבנותיו עת הייתה בגילאים 9-11 והוא זוכה מחמת הספק מביצוע מעשה מגונה בבית אחרת שלו שטרם מלאו לה 16. בעקבות הרשעתו, נגזר על המערער עונש של שנתיים מאסר בפועל, מאסר מותנה לתקופה של שנה וכן, פיצוי למתלוננת בסך 50,000 ש"ח. הערעור הוגש כנגד הכרעת הדין וגזר הדין. המשיבה - היא המערערת שכנגד - ערערה על קולת העונש שנגזר.

בית המשפט העליון דחה את ערעור המערער וקיבל את ערעור המדינה בכך שהחמיר בעונש המאסר בפועל והטיל מאסר לתקופה של 45 חודשים חלף תקופה של שנתיים.

בתוך כך, חזר בית המשפט והדגיש את חומרתן היתרה של עבירות מין במשפחה ואת הצורך להחמיר בענישה בגין. החומרה היתרה נגזרת ממיהותו של הקרבן - בן משפחה שנתן אמונו וביטחונו באדם הקרוב לו ביותר; קשה לתאר מקרה מובהק יותר של אדם חסר ישע - מקטין שנפגע מינית לילה-לילה על ידי הורה, בדל"ת אמות חדרו. בית המשפט עמד גם על מתחם הענישה ההולם, תוך התייחסות להתנגשות האפשרות בין קביעת המתחם לפי תיקון 113 לבין קיומו של עונש מזערי לפי סעיף 355(א) לחוק העונשין (אשר עמד על 3 שנים ותשעה חודשים, ממנו ניתן לחרוג "רק מטעמים מיוחדים שיירשמו").

סופו של יום, נקבע, כי בראייה כוללת, הלוקחת בחשבון את העובדה שמדובר בריבוי מקרים של עבירות מין שהתרחשו על פני ציר זמן ממושך של כשלוש שנים, מיהות התוקף והקרבן (אב ובתו), וכן את היות המעשים ברף שאינו גבוה (המערער נגע באיבר המין של המתלוננת, מעל לבגד), לצד השיקולים לקולא שהובאו - נדמה, כי העונש שהוטל על המערער אינו הולם כראוי את חומרת מעשיו; זאת על בסיס הפסיקה ומצוות המחוקק. אשר על כן, ובהתחשב בכך שאין זה מדרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין, הוחלט שם לקבל את ערעור המדינה על קולת הענש ולהשית על המערער 45 חודשי מאסר בפועל, תחת תקופת המאסר בפועל שנפסקה בבית המשפט המחוזי.

ד. ע"פ 5347/15 פלוני נגד מדינת ישראל (20.04.16); ערעור על גזר דין בגדרו הושת על המערער (בעקבות הרשעתו בביצוע מעשים מגונים באחייניתו הקטינה ומעשים מגונים רבים בחמותו, לאורך מספר שנים) - עונש של 3.5 שנות מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי כספי בסך 40,000 ש"ח לאחיינית ובסך 25,000 ש"ח לחמה. בית המשפט העליון דחה את הערעור.

ביחס לקטינה, שם, יוחסו למערער מעשים מגונים בשתי הזדמנויות בכך שליטף את גופה ונגע באיבריה המוצנעים, לרבות באיבר מינה. ביחס לחמותו, המדובר היה בביצוע מעשים מגונים בהזדמנויות רבות בכך שליטף את גופה והכניס את ידו מתחת לחצאיתה.

בית המשפט קבע שם, כי מתחם העונש ההולם בעניינה של האחיינית נע בין 2.5 ל-4.5 שנות מאסר בפועל וכי מתחם העונש ההולם בעניינה של חמותו נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע, בין היתר, כי אף אם כל אחת מהעבירות המיוחסות למערער, כשלעצמה, אינה ברף החומרה הגבוה ביותר של עבירות מין, הרי שהצטברותם של המעשים, מצדיקה את

מתחמי העונש שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי. לפיכך, אין כל סטייה ממדיניות הענישה הנוהגת בעונש שהוטל על המערער.

ה. ע"פ 3021/17 **פלוני נגד מדינת ישראל** (11.01.18); ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי אשר הרשיע את המערער, ברוב דעות, בביצוע שתי עבירות של מעשה מגונה במתלון - קטין בן משפחה שטרם מלאו לו 16 שנים, וגזר עליו עונש **מאסר בפועל בן 13 חודשים**, וכן עונשי מאסר על תנאי ותשלום פיצוי למתלון. הערעור הוגש נגד ההרשעה, ולחלופין נגד חומרת העונש. בית המשפט העליון דחה את הערעור על כל היבטיו. ביחס לגזר הדין, בית המשפט העליון לא מצא, כי עונשו של המערער חורג לחומרה מרמת הענישה הראויה בנסיבות העניין.

בית המשפט קמא קבע, כי מתחם הענישה עבור שני האירועים בעניינו של המערער נע בין שנה אחת לשלוש שנות מאסר בפועל, בצירוף מאסר מותנה ופיצוי למתלון (פיצוי על סך 10,000 ₪).

יש לציין, כי, בתיק שם, המדובר היה אך בשתי עבירות והמערער היה נעדר עבר פלילי.

ו. עיינתי בטבלת הפסיקה ובפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה (מוצג עת/3). כל פסקי הדין, מלבד ע"פ 1170/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** אליו הפניתי לעיל, מתארים מקרים קשים וחמורים יותר מהמקרה דכאן, כאשר אותם מקרים, כוללים אף בעובדותיהם חיכוך ו/או נגיעה באיברי מין. טול דוגמה - המקרה אליו הפנתה המאשימה בטיעוניה בפנינו, ע"פ 2669/02 **פלוני נגד מדינת ישראל** (27.5.03), כפי עובדות המקרה שם, המערער ביצע בביתו, במשך תקופה של 3 שנים, מעשים מגונים שכללו שורה ארוכה של מגעים בעלי אופי מיני בכל חלקי גופה, לרבות חיכוך איבר מינו באיבר מינה של הילדה לאחר שהפשיטה מבגדיה. כך גם בע"פ 3934/12 **פלוני נגד מדינת ישראל** (18.2.13), אשר כולל בעובדותיו שורה של מעשים מגונים שכללו מעשה של נגיעות באיבר המין. בע"פ 8317/15 **פלוני נגד מדינת ישראל** נידונו מעשים קשים עוד יותר, אשר כללו החדרת אצבעות לאיבר המין ועוד מעשים חמורים אחרים. מכאן, דומה, כי אין מקום להסתמך על פסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה באשר לקביעת מתחם העונש ההולם.

ז. עוד בהקשר של מדיניות הענישה, יפים דברים שצוינו בע"פ 1605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.08.2014):

"מדיניות הענישה הנהוגה - במקרים שאליהם הפנה בית המשפט המחוזי ובאלה שציינו הצדדים בכתב הערעור לפנינו ניכרת מדיניות ענישה מדורגת בהתאם לחומרתן של העבירות, מספרן, תדירותן, משכן ומספר הקורבנות. במקרים שבהם נעשו מעשים מגונים אחדים, בקורבן אחד, ובמשך תקופה קצרה יחסית (בין מספר חודשים למספר שנים מועט), נגזרו עונשים בטווח שבין שנתיים מאסר בפועל לבין ארבע שנות מאסר בפועל, והערעורים שהוגשו על חומרתם נדחו, לעיתים אף תוך ציון קולתם היחסית של העונשים..." שם בפסקה 21.

לפיכך, ברי, כי מנעד הענישה בעבירות אלו הינו רחב.

48. השלב הבא הוא, **בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**; ניתן לומר שלמעשים קדם תכנון מסוים בכך שהנאשם תכנן את מעשיו, את כניסותיו לחדרה של המתלוננת, את פעולת ההצצה למקלחת, ואף בחר שלא להתקין מנעול על דלת חדרה של המתלוננת באמתלות שונות.

חלקו של הנאשם בביצוע העבירות היה מלא, הוא המבצע הבלעדי של המעשים ועליו מוטלת מלוא האחריות;

הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות הינו נזק עצום, כך גם הנזק שנגרם בפועל תולדה מביצוע העבירות. עבירות מין המבוצעות נגד קטינים ובמיוחד כשאלה מבוצעות בחיק המשפחה, מסבים הם נזק עצום לנפגע העבירה, בין אם זה נזק נפשי, נזק פיזי ונזק חברתי ועוד.

בהקשר זה, יפה כוחם של הדברים הבאים שנאמרו, מפי כב' השופט ג'ובראן בע"פ 6092/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.7.2012):

"אמנם עבירות מין מסבות נזק, פיזי ונפשי, לכלל הנפגעים והנפגעות, אך אין ספק שפגיעה מינית בגיל צעיר יש בה כדי להשפיע בצורה קשה ומקיפה יותר על אישיותו של הנפגע ועל עולמה הפנימי של הנפגעת. אל לנו לשכוח כי בשלב זה בחייו של הפרט יש למרבית החוויות שהוא נחשף להן פוטנציאל לגבש ולעצב עוד נדבך ועוד פן באישיותו המתפתחת, והדברים הם בבחינת מקל וחומר כאשר החשיפה היא לחוויות טראומטיות ואלימות, כדוגמת תקיפה מינית".

בענייננו, תסקיר נפגעת העבירה אשר הוגש בעניינה של המתלוננת אך מחזק זאת ומצביע על הנזקים העמוקים שנגרמו למתלוננת כתוצאה מהמעשים. בעקבות המעשים, איבדה המתלוננת לא רק את הדמות של האבא אלא גם כל תמיכה ו/או אמפטיה מצד מי מבני המשפחה המצומצמת. עם כל הצער שבדבר, עמדתה של האם ברורה דיה וזו אך העצימה את הנזקים אשר נגרמו למתלוננת. התסקיר תיאר בהרחבה את חוויותיה של המתלוננת, את חששותיה, פחדיה והסבל בו היא שרויה וחיה תקופה ארוכה.

כפי העולה מתסקיר נפגעת העבירה, שאין כאן המקום לפרט את תוכנו, ניתן לראות את הקונפליקט בו היא מצויה, בין הבחירה בחירותה ושלוות נפשה לבין הבחירה באמה שלה ובמשפחתה. מהתסקיר ניתן ללמוד גם אודות הטלטלה שהמתלוננת נאלצה לעבור. כן, לא ניתן לפסוח על אי היציבות אשר פקדה את כל מישורי חייה של המתלוננת, במיוחד שעה שנאלצה לעזוב את בית אימה ועברה לגור באשקלון, משך תקופה, שרק לאחריה שבה לבית המשפחה.

הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, אינן אלא יצריו ותאוותיו המיניות אותן לא יכול היה

לנצור או לעצור. הנאשם ביקש לספק את יצריו המיניים כך שעמדתה של המתלוננת, גילה, מיהותה והתנגדותה, לא עמדו כלל לנגד עיניו ולא הניאו אותו מביצוע מאווייו.

מעשי האכזריות והאלימות שהופנו כלפי נפגעת העבירה וניצול הנאשם את כוחו ומעמדו ביחסיו עמה; הנאשם בחר לו לקורבן את בתו החורגת למן הרגע הראשון שהוא נכנס לבית אמה של הנפגעת. הנאשם ניצל את תום ליבה של המתלוננת אשר השתוקקה לבית חם ולדמות אבהית תומכת. תחת להעניק חום ואהבה בריאה, הוא ניצל את מעמדו וקרבתו לה, משך שנים ארוכות, תוך שהוא פוגע בה נפשית ופיזית. על אף הבעת מורת רוחה מהתנהגותו, הנאשם המשיך במעשיו.

49. כאן המקום לציין, הגם שהצדדים לא טענו זאת, כי מכוח סעיף 355(א) לחוק העונשין, באשר לקביעת מתחם העונש ההולם, יש להתייחס לשאלת העונש המזערי מכוח אותו סעיף. בנסיבות תיק זה, העונש המזערי עומד על 3 שנים ותשעה חודשים (רבע מהעונש המקסימלי של 15 שנות מאסר העומד לצידה של העבירה של מעשים מגונים מכוח סעיף 351(ג)(2) לחוק העונשין) ממנו ניתן לחרוג "רק מטעמים מיוחדים שיירשמו". וזו לשונו של סעיף 355(א) לחוק העונשין:

"הורשע אדם בעבירה לפי סעיפים 345, 348(א), (ב) או (ג), או 351(א), (ב) או (ג)(1) או (2), לא יפחת עונשו מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו".

לסוגיה זו וליחס הקיים בין מתחם העונש ההולם לעונש המזערי, נדרש בית משפט זה במספר תיקים בהם ניתנו גזרי דין אך לאחרונה: ראה לדוגמה ת"פ (מחוזי; נצרת) 7736-11-16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (11.2.18) סעיפים 134 עד 137, שם. ראה גם ת"פ 11867-01-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (7.12.17) סעיפים 52 ו-53 שם. בתוך כך, נדרשנו לפסיקה אשר ניתנה לאחרונה וזאת במסגרת תיק ע"פ 4876/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (3.12.15), במסגרתו חזר בית המשפט העליון וקבע, כי בהעדר טעמים מיוחדים, הרף הנמוך של המתחם, איננו יכול להיות נמוך מעונש המינימום. עוד נדרשנו לפסק הדין בתיק ע"פ 1079/16 **מדינת ישראל נ' נחמן** (01.08.16) במסגרתו נקבע, כי מתחם העונש ההולם, שהרף התחתון שלו זהה לעונש המזערי (בהעדר טעמים מיוחדים לקבוע אחרת), מתייחס אך לרכיב המאסר בפועל, ולא יכול להתייחס גם לרכיב המאסר המותנה:

"אמנם, כפי שציין בית המשפט המחוזי, הכלל הנקוט בפסיקת בית משפט זה הוא כי כאשר נקבע בחוק עונש מזערי לעבירה, מוסמך בית המשפט להטילו כולו על דרך של מאסר על תנאי, מאסר בפועל או שילובם של השניים ... אך עם זאת, דעתי היא כי בעת קביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להפריד בין סוגי העונשים השונים, ובפרט לקבוע מהו הרף התחתון של עונש המאסר בפועל, כפי שיובהר להלן...".

אציין, במסגרת תיק 7736-11-16 הנ"ל, יוחסה לנאשם עבירה של מעשה מגונה בנסיבות אינוס (בקטינה שהינה בת משפחה, מתחת לגיל 16 ובניגוד לרצונה) ובאותו מקרה נקבע מתחם עונש הנע בין 45 חודשי מאסר לבין 60 חודשי מאסר בצירוף עונשים נלווים כאשר, בסופו של יום, ובהינתן נסיבות התיק, מצאנו לחרוג ממתחם העונש בשל שיקולי שיקום והנאשם נידון לעונש מאסר בפועל של 24 חודשים לצד עונשים נלווים. במקרה זה, בשונה מהמקרה עסקינן, הנאשם היה נעדר עבר פלילי, הודה במיוחס לו ושיתף פעולה עם שירות המבחן והביע רצון להשתקם, כך שמתווה טיפולו נראה בעינינו כאפיק ראוי, נכון וצודק הן לו עצמו והן לחברה כולה.

50. יוצא אפוא, בשקלול האמור לעיל, הליכה במתווה של התיקון לחוק העונשין, בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, הערכים החברתיים אשר נפגעו, מידת הפגיעה בהם, לצד הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ובהעדר טעמים מיוחדים לקביעת רף נמוך יותר של מתחם העונש החורג לקולא מהעונש המזערי, דומני, כי **מתחם העונש ההולם בנסיבות תיק זה נע בין 45 חודשי מאסר לבין חמש וחצי שנות מאסר בפועל**, זאת בנוסף לעונשים נלווים אחרים של מאסר על תנאי ופיצוי שיכול להחל מאלפי שקלים ועד ל- 70,000 ₪.

יש לציין, כי, גם אם כל אחת מן העבירות המיוחסות לנאשם, כשלעצמה, אינה ברף החומרה הגבוה ביותר של עבירות המין במשפחה, כפי טענתו של הסניגור המלומד, הרי הצטברותם של המעשים, משכם, הנזק שנגרם תולדה לביצועם ומיהותה של נפגעת העבירה, מביאים למסקנה, כי עניין לנו במעשים חמורים שאין להקל ראש בחומרתם ובעוצמתם.

העונש המתאים

51. כעת אפנה לבחינת התאמת העונש המתאים לנאשם הספציפי בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כמצוות סעיף 40א לחוק העונשין.

בהקשר זה, על בית המשפט לבחון את הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו; הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם; הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה והרשעתו; נטילת אחריות וחזרה למוטב; מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה; שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק; התנהגות חיובית ותרומה לחברה; נסיבות חיים קשות שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה; התנהגות רשויות אכיפת החוק; חלוף הזמן מעת ביצוע העבירות ועבר פלילי או העדרו.

52. בבחינת כל הפרמטרים המנויים לעיל, אף לא אחד מביניהם נזקף לזכותו של הנאשם. עניין לנו בנאשם יליד שנת 1979; הנאשם במעשיו הוא זה שגרם לפגיעה במשפחתו שכן, מעשיו בוצעו כלפי נפגעת העבירה שהינה בת משפחה קטינה. תחת להעניק לה חום ואהבה אבהית, הוא פגע בה קשות. הנאשם לא נטל אחריות, לא הביע חרטה, לא התחבר לחומרת מעשיו, לא ניסה לתקן את תוצאות התנהגותו

הפגומה, לא שיתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק ולא הראה כל התנהגות חיובית ו/או כזו המלמדת על חמלה ואמפטיה. נהפוך הוא, הנאשם כפר במיוחס לו, כך שהמתלוננת נאלצה למסור עדות מעל דוכן העדים וזאת על אף אי הנוחות והסבל הכרוך בכך. אמנם, אין בעצם כפירת הנאשם כדי לעמוד לו לרועץ. יחד עם זאת, אין לזקוף לזכות הנאשם שיקולים הרלוונטיים למי שמודה, חוסך זמן שיפוטי יקר ובכך חוסך גם את הצורך בעדות המתלוננת.

53. גם עברו הפלילי של הנאשם עומד לו לרועץ. מגיליון ההרשעות הקודמות אשר הוגש (עת/2) עולה, כי לחובתו 11 הרשעות קודמות בעבירות שונות. הוא אף ריצה בעבר מספר מאסרים מאחורי סורג ובריה. לא זו אף זו, העבירות דכאן, בוצעו עת ריחף מעל ראשו של הנאשם עונש של מאסר על תנאי, אשר לא הניאו מביצוע מעשיו.

ביום 7.12.16, נגזר דינו של הנאשם לאחר שהורשע במעשה עבירה של הונאה בכרטיס חיוב;

ביום 2.11.14 נגזר דינו באשר לעבירה של תקיפה סתם ואף הוטל עליו מאסר על תנאי בן חמישה חודשים לתקופה של שלוש שנים, הוא המאסר על תנאי אותו מבקשת המאשימה להפעיל כאן (עת/4).

ביום 28.9.05 נגזר דינו ביחס לעבירות שעניין: שוד מזוין בחבורה/באלימות וכן חבלה חמורה והושת עליו מאסר בפועל לתקופה של 6 שנים ושמונה חודשים.

ביום 28.9.05 נגזר דינו לאחר שהורשע בעבירות של פריצה לרכב וגניבה מרכב (מספר מקרים) למאסר בפועל לתקופה של 81 חודשים.

בין השנים 1997 עד 2003 הנאשם צבר לחובתו 7 הרשעות בעבירות שונות שעניין - עבירות סמים, תקיפת שוטר, אימים, הפרת הוראה חוקית, החזקת נכס החשוד כגנוב, פריצה לבנין שאינו דירה וביצוע גניבה וכן, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ועוד.

54. נבצר מבינתי להתחקות אחר טענתו של הסניגור המלומד (שהופנתה ביחס למשך התקופה במהלכה בוצעו העבירות) עת ציין, כי -המתלוננת, או אמה, או מי מעדות התביעה יכולות היו לחשוף את המעשים עוד קודם למועד חשיפתם בפועל. בהקשר זה, אציין, כי - ישועה לא תצמח לנאשם מטעון זה. ברי, כי אלמלא מעשיו המכוערים והבזויים של הנאשם, אשר בוצעו משך תקופה ארוכה ובתדירות גבוהה, תוך ניצול אמונה של המתלוננת בנאשם, על רקע שנות ילדותה התמימות, לא היו מתגבשים מעשי עבירה. כן, הנאשם יכול היה, אילו רצה, לבלום את מעשיו ולשים להם קץ, כל אימת שחפץ בכך.

למותר לציין גם, כי הקושי בפניו עומד נפגע עבירת מין באשר לחשיפת המעשים שבוצעו בגופו, הינו מבין הקשים ביותר. הדברים תקפים שבעתיים, עת מדובר ביחסים משפחתיים מורכבים, כגון אלה שאפפו והקיפו את המתלוננת הרכה בשנים. הוסף לכך, המתלוננת שיתפה חלק מהסובבים אותה, ולו חלקית, בחלק מהמעשים שהיא חווה. אולם, בצר לה, היא לא מצאה את התמיכה לה הייתה זקוקה, שהיה בכוחה לסייע לה לחשוף את המעשים ובכך לשים להם קץ; עובדה היא, שחשיפת המעשים באה

לאחר שהמתלוננת קיבלה תמיכה ויד מכוונת מגורמים שהיו בסביבתה.

האמור בתסקיר נפגעת העבירה אך תומך בכך ומתאר את תחושותיה של המתלוננת, יחסה ואת אשר חוותה כל אותה תקופה, לצד הניכור אותו חשה מצד אמה, את חוסר התמיכה, החום והאהבה להם השתוקקה וכן את סערת הרגשות בה חיה כל אותה תקופה.

55. בתי המשפט, על מגוון ערכאותיהם, חזרו וציינו, ובצדק, כי בעת גזירת העונש בגין עבירות מין שבוצעו בקטינים על-ידי בן משפחתם, יש לבכר את שיקולי הגמול וההרתעה על פני נסיבותיו האישיות של העבריין, ולבטא באמצעות גזר הדין את סלידת החברה ממעשים מזעזעים אלו (ע"פ 2661/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (12.11.2012); ע"פ 156/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (11.8.2011); ע"פ 150/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (6.5.2010)).

במקרה דנן, הדברים אמורים במיוחד בהינתן עובדות ונסיבות האירוע הספציפי שעה שלא ניתן לזקוף לזכותו של הנאשם הודאה במעשים המיוחסים לו ו/או הבעת צער וחרטה על עשייתם, העשויות להצדיק ולו הקלה מסוימת בעונש שמן הראוי להטילו. אף לאחר שהורשע בדין, נותר הנאשם דבק בגרסתו, לא ביקש סליחה, לא הביע חרטה ולא ביטא אמפטיה כלשהי. כן, בתסקיר נפגעת העבירה שעמד לנגד עינינו, שאין כאן המקום לפרט את תוכנו, הביעה המתלוננת את רגשותיה עת נאלצה היא לעמוד מול הנאשם ולהעיד על אשר חוותה.

56. על רקע כל האמור לעיל, בהעדרן של נסיבות המצדיקות הקלה בעונש ובהתחשב בתדירותם ונסיבות ביצועם של מעשי העבירה המיוחסים לנאשם (ובכלל זה עבירות התקיפה, האיומים והדחה בחקירה) דומה, כי מוצדק למקם את עונשו של הנאשם בצידו הבינוני - גבוה של מתחם העונש ההולם, כפי שזה נקבע.

57. לאור המקובץ לעיל, הייתי מציע לחברותי להטיל על הנאשם עונשים אלה:

1. ארבע וחצי שנות מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו במסגרת ההליכים כאן; קרי - מיום 16.03.17 .

2. הפעלת המאסר על תנאי בן 5 חודשים התלוי ועומד נגד הנאשם, שהוטל עליו במסגרת ת"פ 15999-08-14 וזאת במצטבר לעונש המאסר אשר הוטל במסגרת התיק כאן, כך ש**סה"כ ירצה הנאשם 59 חודשי מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו, כאמור לעיל.**

3. מאסר על תנאי לתקופה של 18 חודשים והתנאי הוא כי במשך תקופה של 3 שנים לא יעבור עבירה מסוג פשע לפי **סימן ה' לפרק י'** לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ו/או עבירה מסוג פשע לפי **סימן ח' לפרק י'** לחוק העונשין.

4. מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים והתנאי הוא כי במשך תקופה של 3 שנים לא יעבור עבירה מסוג עוון לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין ו/או לפי סימן ח' לפרק י' לחוק העונשין ו/או עבירה לפי סעיף 245 לחוק העונשין.
5. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים והתנאי הוא כי במשך תקופה של 3 שנים לא יעבור עבירה, בניגוד להוראת סעיף 192 לחוק העונשין.
6. פיצוי למתלוננת על סך 40,000 ₪, אשר ישולם עד ליום 1/2/19.
7. בהתחשב בגובה סכום הפיצוי אשר הוטל, לא מצאתי מקום לחייב את הנאשם בקנס.

סאב דבור, שופט

השופטת אסתר הלמן, ס.נשיא - אב"ד

מסכימה.

אסתר הלמן, ס. נשיא
אב"ד

השופטת יפעת שטרית

מסכימה.

יפעת שטרית, שופטת

הוחלט, אפוא, פה אחד, להטיל על הנאשם את העונשים כמפורט בפסק דינו של כב' השופט ס. דבור.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום י"ז אייר תשע"ח, 02/05/2018 במעמד הנוכחים.

סאב דבור, שופט

יפעת שטרית, שופטת

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא